

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 17/2023
25.01.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милене Рашић, Дубравке Дамјановић, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, раније АА1, због кривичног дела тешка плјачка из члана 142. став 1. Кривичног законика Републике Аустрије и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, раније АА1 - адвоката Немање Јанићијевића и Александра Стевановића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Чачку Кре.бр.1/22 од 25.10.2022.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж.Кре-18/22 од 09.11.2022.године, у седници већа одржаној дана 25.01.2023.године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, раније АА1 - адвоката Немање Јанићијевића и Александра Стевановића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Чачку Кре.бр.1/22 од 25.10.2022.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж.Кре-18/22 од 09.11.2022.године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Чачку Кре.бр.1/22 од 25.10.2022.године, одбачен је као недозвољен, захтев бранилаца окривљеног АА, раније АА1, адвоката Александра Стевановића и Немање Јанићијевића, за покретање поступка за признање стране судске одлуке-кривичне пресуде Покрајинског суда у Салзбургу, Република Аустрија, 61 Нв 114/12s-129 од 04.10.2012.године.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж.Кре-18/22 од 09.11.2022.године, одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљеног АА, изјављена против решења Вишег суда у Чачку Кре.бр.1/22 од 25.10.2022.године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА, раније АА1 - адвокати Немања Јанићијевић и Александар Стевановић, због повреде закона из члана 485.став 1. ЗКП у вези члана 56-64 Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и преиначи побијана решења, тако што ће усвојити захтев окривљеног за признање стране судске одлуке Републике Аустрије-Покрајинског суда у Салзбургу, Република Аустрија, 61 Нв 114/12s-129 од

04.10.2012.године или да наведена решења укине и списе предмета врати Вишем суду у Чачку на поновно одлучивање. Иако у захтеву формално не означавају, из саме садржине захтева произилази да браниоци суштински указују и на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев заштиту законитости је неоснован.

Наиме, у поднетом захтеву браниоци окривљеног истичу да је побиијаним решењима повређен закон на штету окривљеног, из разлога што су нижестепени судови одбацили као недозвољен предлог бранилаца окривљеног да се покрене поступак за признање стране судске одлуке Републике Аустрије-Покрајинског суда у Салзбургу, Република Аустрија, 61 Нv 114/12s-129 од 04.10.2012.године и то образложили погрешним закључком да захтев за признање стране судске одлуке може поднети искључиво надлежни орган државе молиље-стране државе, а овакав закључак је по мишљењу бранилаца резултат погрешног тумачења и примене од стране судова, одредаба чл. 56-64 Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима. Наведени став, браниоци окривљеног образлажу тиме да је суштина наведених одредби да се оне односе на изручење лица које „издржава правноснажну пресуду у држави молиљи, када на његов предлог држава молиља покреће поступак за извршење стране кривичне пресуде“, што није случај са окривљеним АА, који је наведену казну издржао и који је преко својих бранилаца тражио признање наведене стране судске одлуке. Браниоци су још истакли да окривљени има правни интерес за то, с обзиром да је у Републици Србији више пута правноснажно осуђиван, па му је наведена пресуда суда у Аустрији потребна да би је заједно са осталим пресудама користио у поступку преиначења одлуке о казни сходно одредбама члана 552-556 ЗКП, односно у сврху кривичног поступка, „о чему говори“ и уговор између СФРЈ и Републике Аустрије о међусобном извршавању судских одлука у кривичним стварима, закључен дана 01.02.1982.године.

Исти наводи захтева били су истакнути у жалби бранилаца окривљеног АА, раније АА1 - адвоката Александра Стевановића и Немање Јанићијевића, је били предмет разматрања Апелационог суда у Крагујевцу, који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепеног решења Вишег суда у Чачку Кре.бр.1/22 од 25.10.2022.године. Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 3. и 4. своје одлуке Кж.Кре-18/22 од 09.11.2022.године изнео јасне и довољне разлоге, а које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Поред наведеног, Врховни касациони суд указује на то да се интерес окривљеног ради којег је поднет предлог за покретање поступка за признање стране

судске одлуке евентуално може остварити у самом поступку за изрицање јединствене казне, где је суд дужан да утврди и оцени све релевантне чињенице, па тако и оне које се односе на спорну пресуду Аустријског суда, чија је евиденција регулисана одредбама члана 24. Уговора између СФРЈ и Републике Аустрије о правној помоћи у кривичним стварима.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези чл.56-64 Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног одбио као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и став 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић